No. 42. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 10 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Vlugtige beschouwingen.

(*Vervolg van onze vorige.*)

Wij gaven op, welke weg naar ons oordeel door *de Regering* geschikt wordt geacht, om te verkrijgen wat schier iedereen noodzakelijk vindt: *verligting van lasten voor de grootste meerderheid des volks.*

Wij zeiden, dat *anderen* oordeelen, dat men met eene vertegenwoordiging, zoo als die thans is zamengesteld, daartoe nimmer geraken kan, en men dus, volgens dezer meening, de grondwet moet wijzigen zoodanig, dat krachtens dezelve een beter verkiezingsstelsel tot stand kome; en bijaldien de vertegenwoordiging tot zulk eene wijziging niet wil medewerken, er een beroep moet worden gedaan op de stemgeregtigde staatsburgers.

Eene derde, meer bezadigde meenin , slechts ten deele met de laatstomschrevene overeenstemmende is: dat de wijziging der grondwet uit een financieel en politiek oogpunt wel wenschelijk zou zijn, doch dat de tijd voor die wijziging nog niet gekomen is; dat, beproefde men die wijziging, men niet zou verkrijgen wat men beoogde; [het beroep op de stemgeregtigden behoort namelijk niet tot het plan dezer meer bezadigde schrijvers over het openbare welzijn;] dat men integendeel daarbij nog van het gewonnen terrein verliezen zou. Men ziet het evenwel, ook bij deze bezadigde mannen bestaat gebrek aan vertrouwen op de goede gezindheden der enkele Kamer en van die kiezers, welke het dubbeltal zouden afvaardigen, wanneer het op de wijziging der grondwet aankwam. Deze mannen willen daarom eerst den volksgeest ontwikkeld, rijp gemaakt hebben, en beweren, dat alsdan eene goede wijziging der grondwet zonder slag of stoot zal kunnen plaats vinden. En inderdaad, wanneer de materiele belangen des volks niet zoodanige meer dringende voorziening mogten vereischen, dat met gerustheid en kalmte aan de staatkundige opvoeding, aan de ontwikkeling van den geest des volks kon worden voortgebouwd en voortgearbeid, dan zou men mogen aannemen, dat deze mannen den meest veiligen weg, ook bij hunne verklaarde ongunstige verwachting van den wil der bestaande vertegenwoordiging, hebben aangewezen.

Wij moeten nog doen opmerken, dat deze zelfde bezadigde mannen, ook zonder wijziging der grondwet, belangrijke verligting van 's volks lasten mogelijk oordeelen, te weten door de aanmerkelijke inkrimping onzer krijgsmagt. Op hoedanige wijze de afgedankten, in den boezem der maatschappij terug gekeerd, nutte bezigheid en middelen van bestaan vinden zullen, is natuurlijk eene zaak, waarop minder behoeft gelet te worden, wanneer van bezuiniging in het groot de rede is. Een ieder redde zich dan zoo goed hij kan. Ook geldt hier minder de vraag, wat er tot eene goede verdediging des lands, noodzakelijk vereischt wordt.

Nog weder anderen, in eene vierde klasse, hebben eenen bepaalden afkeer van de inmenging der lastendragende burgers in de verkiezingen van de mannen voor de wetgevende vergadering. Eene wijziging der grondwet, in *dien* zin, zou naar hunne meening het bederf des vaderlands ten gevolge hebben. Wat werd er, meenen zij, van de stam-kapitalen en familie-fortuinen, vorderde eene door de lasten-dragende burgers verkozene vertegenwoordiging, dat ieder naar billijke evenredigheid zijner inkomsten in de algemeene lasten dragen zou? Moest de krachtige aanwas dier kapitalen en fortuinen dan niet voor het minst eenigermate beperkt worden? En daar nu die kapitalen en fortuinen de oorsprong op de Alpen zijn, waaruit de Rijn (die welvaarts-rivier van het gansche maatschappelijke ligchaam) ontspringt, zou dan niet het gansche ligchaam te lijden hebben, wanneer eene vermetele hand zoodanige uitbreiding of liever verdere verspreiding van het water dier rivier veroorzaakte, dat hetzelve nog meerdere dorre velden drenkte en bevochtigde, dan voor het tegenwoordige het geval is?

Het is in deze klasse, waar de arbeid voor niets, de kapitalen voor alles gelden. Een enkel kolossaal vermogen bij eenen éénigen; gebrek, lijden en ontbering bij een duizendtal daar tegen over, ziedaar hetgeen naar het schijnt door deze personen als wenschelijk wordt geacht; althans waartoe zij de houding aannemen van te willen medewerken.

Deze vierde klasse wil *ook* het meerendeel der natie in hare lasten verligten. Weet men hoe? Door bijna alles tegen te werken, wat daartoe strekken moet; door aan de Regering die, steunende op de hulp der vertegenwoordiging, (welke haar daartoe aanspoorde), dien weg wil op gaan, den voet dwars te zetten; door aan de natie te beduiden, dat dit eene onwillige, eene onkundige Regering is; door de vertegenwoordiging te *cajoleren*, wanneer deze blijken geeft van gezindheid om te verwerpen, wat het volk tot verligting moet strekken, door aan diezelfde vertegenwoordiging te verwijten, dat zij de hoofdbelangen des lands heeft opgeofferd, wanneer zij maatregelen goedkeurt, welke den grondslag leggen voor de verhooging en bevestiging van het nationale crediet, en daardoor tot vermindering van den rentelast; -- door bezuinigingen te vorderen, welke, worden zij ingevoerd, talooze ongelukkigen maken moeten, maar waarbij de stam-kapitalen en familie-fortuinen in hunnen gezegenden aanwas kunnen blijven voortgaan; door te zeggen, dat men niets meer belasten mag -- behalve welligt *de patenten*, die men van den regel uitsluit.

Deze is de vierde klasse, van welke wij, hezaten wij eene oppermagt om tot betere overtuiging en bekeering te brengen, het eerst ons werk zouden maken, omdat wij haar houden voor het schadelijkste en gevaarlijkste in den Staat.

Eene vijfde klasse bezit althans de edelmoedigheid van slechts daar tegen te werken, waar het alleen de verguizing, de beleediging, het beschuldigen en bezwaren van de personen der Ministers geldt. Daarbuiten kan het haar niet zoozeer schelen, of zij soms een woord ter gunste van het volk, van de uitbreiding van deszelfs burgerlijke en staatkundige voorregten spreekt. De gelegenheid daartoe grijpt zij zelfs gretig aan, wanneer zij bemerkt dat zij de Ministers hierdoor bezwaren of berispen kan. Zij zou met alle kracht de belangen van de groote meerderheid des volks voorstaan, zoodra zij bemerkte, dat het niet langer de Ministers waren, die het wilden en deden.

Andere mannen, te weten die van hare keuze, aan het roer van Staat en de geuezing, de bekeering dezer klasse ware volkomen.

Er zijn nog vele andersoortige inzigten en meeningen, als b. v.:

dat, wanneer men zelf niet te klagen heeft, zelf niet te veel betaalt, men wel mag verlangen nog minder te betalen, doch dat het daarom niet noodig is, dit zoo sterk te laten blijken, en veel al niet, om wenschen voor anderen te uiten, die niet zoo zeer op hun gemak zijn over hetgeen *zy* betalen.

dat alle veranderingen gevaarlijk zijn, al noemt men ze ook verbeteringen.

dat men het bezwarende der lasten en de gevolgen daaruit ontstaande, hoofdzakelijk door middel van het onderwijs moet opheffen; of ook, dat de lasten niet te zwaar zijn, maar de levenswijze niet goed is ingerigt. [Eene medeoorzaak van het kwaad, voorzeker, welke deze klasse echter te onregte als de eenige of hoofdoorzaak aanneemt.]

dat de lasten, welke de middelstand en de mingegoede klasse draagt, niet op *deze* drukken, maar op de meervermogenden die alles duurder betalen moeten. Bij mogelijkheid tot verligting zouden dus de meervermogenden het eerst aan de beurt liggen.

dat er geene anderen dan rijken zijn in Nederland; want dat de arme rijk is door zijnen arbeid, enz. enz.

Wij konden nog een aantal meeningen en inzigten opgeven, omtrent dat hoogst gewigtige onderwerp te weten de verligting der lasten van de grootste meerderheid des volks, doch gelooven reeds genoeg gedaan te hebben, om opmerkzaam te maken op het groote verschil van die meeningen en begrippen, en de verwarring van denkbeelden, welke uit de openbaring dier meeningen onmisbaar voortvloeit.

Het moge eenigzins gewaagd schijnen, in het midden der verwarring pogingen te doen, om dezelve te doen eindigen. Wij willen het nogtans beproeven. Zie hier ons gevoelen.

Verligting van lasten voor de meerderheid is noodig, is onvermijdelijk, om rust, orde en tevredenheid in het land te doen bewaard blijven; om het levensonderhoud goedkooper te doen worden, om de massa van den arbeid, de productie te doen toenemen, den aanwas der armoede te keer te gaan en ook de zedelijke toestand der talrijke minvermogende klasse te verbeteren.

Verligting van lasten kan van lieverlede worden verkregen langs den weg, door de regering ingeslagen, doch alleen wanneer de vertegenwoordiging haar welwillend de behulpzame hand biedt.

Nog *meerdere* en *spoediger* verligting zou kunnen plaats vinden, werd het oordeel van sommigen gevolgd en de grondwet zoodanig gewijzigd, dat eene veel vereenvoudigde staatshuishouding kon worden ingevoerd. Maar ook hier weder kan de regering niets, zonder de welwillende medewerking der vertegenwoordiging.

Moet de regering, in haar vertrouwen op de vertegenwoordiging, dan niet het initiatief nemen? Wij gelooven ja. Zooveel kon zij zeker doen, dat zij de vraag door de vertegenwoordiging liet beslissen, of eene wijziging der grondwet, om te geraken tot eene vereenvoudigde staatshuishouding in overeenstemming met onze behoeften en finantiele belangen, al dan niet noodzakelijk zij te achten?

Bij een ontkennend antwoord, bleek het, wat de regering en wat de vertegenwoordiging wilde. Het bleek tevens, wat door eene aftreding van Ministers kon worden gewonnen.

De regering zou dan tusschen twee wegen te kiezen hebben: den thans door haar gevolgden geleidelijken weg te blijven vervolgen, en te doen wat onder haar bereik ligt; of aan de stemgeregtigden gelegenheid te geven, hunne wenschen, omtrent den te volgen weg voor het welzijn des lands uit te drukken, en de uitkomsten hiervan dienstbaar te maken aan de voorlichting inzonderheid der vertegenwoordiging.

Bleek het, dat eene groote meerderheid zich verklaarde vóór de wijziging der grondwet en voor afdoende vereenvoudigingen in de staatshuishouding, dan kon de regering voordragten tot vereenvoudiging in dien geest aan de vertegenwoordiging voordragen, en het zou aan deze te beslissen staan, of zij wilde aannemen of verwerpen.

Ware hiermede de grondwet geschonden? Wij gelooven het niet. Bij art. 159 is het regt om verzoeken schriftelijk aan de bevoegde magt in te dienen aan ieder ingezeten gewaarborgd. In moeijelijke omstandigheden kan de regering noodig achten, dat het beste deel der staatsburgers van dat regt gebruik make, voor het heil des lands. De burgers daartoe uit te noodigen, op te wekken, aan te moedigen, is zelfs onstrafbaar geacht in den gewonen openbaren schrijver. Zou de Regering strafbaar zijn, wanneer zij hetzelfde deed, in zulke gewigtige omstandigheden, ook wanneer zij de punten of onderwerpen opgaf, omtrent welke zij zou wenschen, ter harer inlichting verzoeken te ontvangen? Wanneer zij den vorm bepaalde, waarin zij zou wenschen, dat de verzoeken in welken zin dan ook tot haar kwamen en zij dien vorm, gedrukt, aan elken stemgeregtigde deed kennen? Niemand, natuurlijk, zou *verpligt* zijn te verzoeken, maar ieder zou er toe zijn opgewekt, aangemoedigd, ieder zou weten, dat de Regering zich met die verzoeken zou gediend achten.

Eene staats-commissie kon den Koning met het resultaat der verzoeken bekend maken. Verlangde de groote meerderheid geene wijziging; het geroep om dezelve name een einde. De mannen, die beweerden, dat de tijd niet gekomen, dat de volksgeest niet rijp is, zouden in het gelijk zijn gesteld: de Regering kon rustig voortgaan met hare, dan alleen mogelijke, trapsgewijze verbeteringen. Zij zou vaster staan dan ooit. Zij zou in waarheid de stem des volks vernomen hebben, zonder dat daartoe eene omkeering der gevestigde orde van zaken ware noodig geweest.

NIEUWSTIJDINGEN.

OOST-INDIE.

— Men meldt het volgende uit Batavia:

Op den 16. November laatstleden, met het vallen van den avond, was de inlander *Ramein*, van de kampong Tjirattou, op het land Telockpoetjoeng, voor zijn huis bezig met padie trappen, toen eensklaps een koningstijger, van eene bijzondere grootte, langzaam voorttre-

dende, achter hem nadert, zonder door hem bemerkt te worden. Intusschen ziet de vader van *Ramein*, die onder het afdak van het huis zat, het plaats vindende, doch wordt door den schrik zoodanig overmeesterd, dat hij geen besef heeft zijnen zoon opmerkzaam te maken op het gevaar, waarin hij verkeert. Bijna op hetzelfde oogenblik ziet hij dan ook dat deze door het vreesselijke dier bij het been wordt aangegrepen. *Ramein*, hevig verschrikt, werpt zich met de grootste tegenwoordigheid van geest voor over op den tijger, spant al zijne krachten in, en drukt hem met beide handen den kop tusschen zijne beenen tegen den grond, doch bemerkende dat zijne krachten niet bestand zijn tegen het ondier, dat hem naar het bosch tracht te slepen, begint hij om hulp te roepen en pogingen aan te wenden om den tijger met zijne vingers de oogen in te drukken, welk doel hij echter door zijne moeijelijke worsteling niet bereiken kan. De vader van *Ramein*, intusschen zijne tegenwoordigheid van geest herkregen hebbende, trekt een kleine badie-badie, hetwelk hij bij zich droeg, daar hij in zijne ontsteltenis zijn gollok niet zoo spoedig vinden kon, vliegt op den tijger aan en steekt hem het wapen tot aan het hecht in de zijde. Op het ontvangen van deze wond laat de tijger zijne prooi los en keert zich om, terwijl hij langzaam weg wil gaan, doch de vader van *Ramein* herhaalt den aanval en brengt hem eene tweede gelijke wonde toe, waarop de tijger zich tot hem keert. Middelerwijl is echter ook de broeder van *Ramein*, genaamd *Mallang*, genaderd, die het woedende dier dadelijk een kap met zijn gollok toebrengt. Nu draait de tijger zich op de achterpooten om en slaat met de klaauwen naar *Mallang*, doch deze springt achteruit en wordt slechts even op het scheenbeen geraakt. Hierna vallen beide, vader en zoon, op den tijger aan, waardoor het hun gelukt hem spoedig af te maken. De inlander *Ramein* heeft bij deze gelegenheid verscheiden belangrijke wonden bekomen. Onmiddellijk na het voorval is hij naar het stadsverband gezonden, waar men echter niet twijfelt aan zijne spoedige genezing. De tijger is bevonden zeer oud te zijn, en bij nameting gebleken eene lengte te hebben van zes voet tien duim over den rug, buiten den staart. Men heeft ontdekt, dat zich in dezelfde nabijheid nog eene tijgerin, vermoedelijk het wijfje van den afgemaakten tijger, van gelijke grootte, bevindt; wordende niets onbeproefd gelaten om ook dit dier te bemagtigen.

ENGELAND.

LONDEN, den 3. April. Te Exmouth is den 28. Maart een fransch vaartuig verongelukt, hetwelk zonder loods wilde binnenkomen, daar deze zich afwezig bevonden. Het stootte op eene zandbank en ging met man en muis te gronde. Verscheidene vaten wijn en brandewijn zijn aangespoeld.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 3. April. Aan de *Gazette des Tribuneaux* ontleenen wij het volgende verhaal van eene treurige misvatting van het geregt, die, nu omstreeks twee jaren geleden, in eene der noordelijke graafschappen van Groot-brittannie heeft plaats gehad.

Een rijke pachter, met name *Roberts*, werd beschuldigd van zijn nichtje, *Peggy*, een zestienjarige meisje, waarover hij voogd was, te hebben vermoord, om zich haar fortuin toe te eigenen.

Er hadden oneenigheden plaats gehad tusschen den oom en het nichtje, ter zake van een huwelijk, hetwelk zij wilde aangaan, en waartoe hij zijne toestemming als voogd weigerde te geven, hierop had zij hem gedreigd, heimelijk te Gretna Green te zullen gaan trouwen, waarna hij wel rekenschap van zijne voogdijschap zou moeten geven, zijn kwalijk beheer waarin, zeide zij, de eenige reden zijner weigering was. Hij, van zijnen kant, dreigde haar te zullen onterven.

Kort na dit verschil verdween het meisje en de openbare meening beschuldigde den voogd, van haar vermoord te hebben.

Het criminele hof trok de zaak aan zich: bij het huisonderzoek werden er op onderscheiden plekken der pachterij bloedvlekken gevonden, en zoodanige vlekken vertoonden zich mede op de kleedingstukken van *Roberts*, en zelfs werden zij opgemerkt op een kleedje, hetwelk aan *Peggy* had behoort. Dadelijke bewijzen waren er evenwel niet en *Roberts* ware er welligt met eene vrijspraak afgekomen, zoo zijne eigene verkeerde handelwijze niet het doodvonnis over hem had gehaald.

In een naburig dorp woonde een meisje, hetwelk zeer sterk op *Peggy* geleek; ten einde nu in eens de gansche beschuldiging te doen vervallen, wist hij eenige getuigen te overreden, voor het hof te komen verklaren dat zij *Peggy* met eigen oogen hadden gezien, maar dat zij zich schuil hield, ten einde het vonnis over haren oom te laten gaan.

Het valsche van deze gebeurtenis werd door de beschuldiging ten processe bewezen; op Zaturdag werd *Roberts* ter dood veroordeeld en reeds den volgenden Maandag werd het vonnis aan hem voltrokken.

Tot op het laatste oogenblik bleef hij zijne onschuld beweren; maar dit had noch op den regter, noch op de toeschouwers eenige andere uitwerking, dan van hem voor een' verharden booswicht te doen houden, en de geestelijke, die hem bijstond, verklaarde er nimmer eenen zoo verstokten gezien te hebben.

Het is nu omstreeks twee jaren, dat het vonnis onherstelbaar geworden is, en eensklaps is de, zoo men waande, vermoorde *Peggy* weder te voorschijn gekomen; zich door eenen officier hebbende laten verleiden, was zij dezen naar Ierland gevolgd, en nu bij hare terugkomst wist zij niets van wat inmiddels was voorgevallen. Door haren verleider verlaten, keerde zij terug om van haren oom vergiffenis af te smeeken, en nu verneemt zij, dat hij als haren moordenaar is ter dood gebragt, en zij zijne erfgenaam is. Intusschen hebben verdere bloedverwanten zich reeds in het bezit der erflating gesteld en het proces tusschen deze nieuwe partijen, is thans voor eene der civiele regtbanken aanhangig.

— Het Gouvernement heeft heden de volgende telegrafische depêche uit het Oosten ontvangen:

« *Alexandrie*, 26. *Maart*.

« Eene divisie van 2700 man, ondersteund door 3 stoombooten, die den stroom van den Indus, onder het bevel van *Sir Napier* bezetten wilde, is den 17. Februarij, digt bij Hyder-Abad, door 22,000 Indianen, die door de Emirs van de Seinde aangevoerd werden, aangevallen.

« Na eenen bloedigen strijd, heeft men den vijand op de vlugt gejaagd; deze heeft 15 stukken geschut en 4000 man dooden of gewonden achtergelaten.

«De Engelsche divisie heeft 265 man dooden of gewonden in dit gevecht verloren.»

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE den 5. April. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten Generaal van heden is beraadslaagd over het ontwerp van wet nopens de belasting op het personeel. Verscheiden leden hadden aanmerkingen op deze wet. De minister verdedigde dezelve, waarna de voordragt werd aangenomen met 29 tegen 20 stemmen. *Tegen* hebben gestemd de heeren *Romme, van Rechteren, Verwey-Mejan, Luzac, Bruce, Luyben, van Heeckeren, de Man, van Panhuys, van Nagell, Gockinga, van Rappard, Kniphorst, Michiels van Verduynen, van Golstein, Mutsaers, van Heloma, Cost Jordens, Sterbusmann* en *Boreel*.

De Kamer heeft hare bijeenkomsten geschorst tot den 25 of 26 dezer.

— De leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal zijn ter vergadering beschreven tegen Donderdag den 20. dezer.

— In de nabijheid van Kollum liepen voor een paar dagen twee kinderen bij eenen zoogenoemden wring (een draaijend zethek) te spelen; dezelve sloeg om en doodde de beide kinderen.

MENGELINGEN.

De Schot in Parijs.

(*Vervolg van onze vorige.*)

Den greep aan den arm te voelen en het zwaard te trekken, was, bij den, buitendien reeds opgewonden, Schot het werk van een oogenblik; toen hij echter in de onmiddellijk daaropvolgende woorden eene uitdaging meende te ontdekken, liet hij het stil weder zakken, en volgde zwijgend zijnen aanvaller zonder hem een oogenblik uit het oog te verliezen. Eindelijk hadden zij de koninklijke tuinen bereikt.

« Deze plaats," zeide de Franschman, « zal eindelijk wel geschikt voor ons zijn. Mijnheer is zeker een man van eer!"

« Gij hadt beter gedaan dit te onderzoeken, voor gij het waagdet, mij te beleedigen! Trek, mijnheer! wij zijn hier om te vechten, en niet om woorden te wisselen."

« Du tout — beau sire," hernam de ander, niet weinig verlegen, zoo het scheen, over de wending, die de zaak nam; ik ben de overbrenger van eene boodschap eener dame aan u; ik bedoelde geene uitdaging."

« Trek, erbarmelijke koppelaar! houdt gij mij voor een jongen, die zich door zulke praatjes om den tuin laat leiden? Trek, of ik zal mij genoodzaakt zien u het plat van mijne kling te laten gevoelen."

« Bij alle heiligen," stamelde de ontstelde hoveling: « uwe dapperheid, mijn waarde heer, doet u alle overleg verliezen. Ik zeg u nogmaals, dat eene dame van den hoogsten rang met u over zaken van het uiterste gewigt spreken wil, u met eene gevaarlijke, eervolle commissie denkt te vereeren. Wilt gij deze op u nemen, wacht mij dan heden avond te tien ure op deze plaats, om u naar het rendez-vous te geleiden; zoo niet, dan zal ik mijne gebiedster zeggen, dat de Schotsche ridder niet die dapperheid bezit, waarvan men spreekt, als zijn naam genoemd wordt!"

« 't Is eene gekke zaak!" antwoordde de ander, na een kort stilzwijgen. « Hoe weet ik, of gij mij geen valstrik spant? Ik heb vijanden genoeg, die daartoe wel in staat zijn. Maar, genoeg; ik zal komen."

De laatste klokslag van het bepaalde uur deed nog de lucht trillen, toen zich de forsche zoon des oorlogs reeds alleen op de afgesproken plaats bevond. Zijne kleeding was dezelfde, alleen had hij nog eenen ruimen mantel van eene donkere stof over de schouders geworpen, die klaarblijkelijk meer om onbekend te blijven, dan wel om zich tegen de nachtlucht te beschermen, gedragen werd. Hoe onbevreesd hij evenwel ook zijn moge, zoo had hij toch de voorzigtigheid gehad, een paar kleine pistolen, die toen juist in gebruik gekomen waren, in zijnen gordel te steken. Niet lang bleef hij alleen, want naauwelijks had hij de plaats bereikt, waar zijn geheimzinnige geleider hem verlaten had, of de laatste trad hem weder te gemoet uit het geboomte, waarin hij vroeger verdwenen was. Zonder een oogenblik te vertoeven, trok de bode hem mede, tevens met eene zachte stem hem vermanende, vooral geen enkel woord te doen hooren, wie hij dan ook zien moge. Na eenige minuten hunnen weg vervolgt te hebben, kwamen zij aan het portaal van eenen hoogen, rijk versierden muur.

Op hun kloppen aan de deur, werd dezelve door een' schildwacht geopend, in wien de Schot op het eerste gezigt een soldaat van de lijfgarde herkende, aan wiens waakzaamheid de veiligheid des souvereins toevertrouwd was. Zonder strijd zou het moeijelijk geweest zijn, dezen krijgsman in zijn stalen pantser met goud ingelegd, met het geweer in den arm en de brandende lont in de hand, voorbij te gaan, daar hij stellig zijne makkers, die in mantels gehuld, op den drempel lagen, of bij het flaauwe schemerlicht eener enkele lamp met dobbelsteenen speelden, in alarm zou gebragt hebben. Naar het den Schot voorkwam, die hoewel een diep stilzwijgen bewarende, echter een waakzaam oog op alles hield, werd er een ring vertoond, waarop de soldaat terstond zijn wapen liet zakken, en het tweetal wenkte om zwijgende voort te gaan. In de diepste duisternis wandelden zij nu door den voorhof en den gang, zonder door de talrijke schildwachten, die zij ontmoetten, opgehouden te worden. Na verscheidene wenteltrappen beklommen en door eene menigte vertrekken, van eene bijna Oostersche pracht, gegaan te zijn, zonder ergens eenen deurwachter of bediende gezien te hebben, stonden zij stil voor eene deur, welke door een tapijt in den wand van een langen zijgang, zoo wel verborgen gevormd werd, dat zelfs het scherpste oog deze opening niet kon ontdekken. Hier klopte de hoveling weder driemalen met zekere tusschenpoozen aan deze deur; maar deze keer zoo zacht, dat het naauwelijks hoorbaar was, waarop eene vrouwenstem op eenen bevelenden toon, «binnen" riep. Het schitterende licht, dat den binnentredenden te gemoet stroomde, had den Schot bijna verblind; doch hoewel in dit kleine vertrek alle koninklijke pracht ontbrak, de gebiedende trekken van CATHARINA en des jeugdigen konings zeiden hem genoegzaam, dat hij zich in de tegenwoordigheid van den magtigsten souverein van Europa bevond. Hij liet mantel en baret eerbiedig vallen, boog zijne knie; doch rees ook aanstonds weder op en bleef in eene eerbiedige, doch geenszins demoedige houding staan. De vorstin verzachte haren strengen blik door eenen vriendelijken lach en nam zulk een innemend voorkomen aan, dat zelfs hare nicht, de lieftallige MARIA STUART, niet meer bevalligheid zou hebben kunnen ten toon spreiden, dan hare gevreesde tante, toen zij met deze woorden den Schot aansprak:

« Wij hebben, zoo wij ons niet bedriegen, eenen der getrouwste en braafste onderdanen van onze geliefde nicht van Schotland voor ons gezegend. Alhoewel de koningin van Frankrijk den persoon des heeren HAMILTON tot dusverre niet kende, zoo geloof nogtans, ridder, dat haar zijne verdiensten niet onbekend zijn!" Een tweede buiging en het hooge rood, dat bij deze hoogstvleijende hulde aan zijne verdiensten, het gelaat van den Schot bedekte, bewees zijnen eerbied en zijne dankbaarheid; maar daar de aanspraak der koningin geen antwoord noodig maakte, zoo vond de ridder BOTWELLHAUG geene reden om het stilzwijgen te breken, hoezeer hij innerlijk zeer nieuwsgierig was, te ervaren, waar dit alles op zou uitloopen.

« Spreekt, mijnheer!" vervolgde de koningin, heeft men ons slecht onderrigt, of zien wij den standvastigsten en laatsten aanhanger der vergruisde MARIA voor ons?"

(*Vervolg hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 8 April. Sedert den 6 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Nogsomhed, H. O. Eide, Signa, raapzaad; Voyageur; P. M. Allan, Inverhervey, steenkolen; Defiance, J. Davis, Liverpool, klipzout; Putnam, W. Duncan, New Orleans, katoen en rijst; La Camille, F. Caban, Havre-de-Grace, koffij en katoen; Defiance, S. Devers, stukgoed, Robbi, J. Goodrought, klipzout, Elswiek, M. Sawyer, New-Castle, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

6 April 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f	6.25	Boekweit	f	6.10
1 J. dito	«	6.00	Winter Garst	«	4.70
N. dito dito	«	7.20	Zomergarst	«	4.00
2 J. Walch. Tarwe	«	6.50	W. Witte Boonen	«	9.40
1 J. dito	«	6.25	W. Bruine dito	«	9.75
Nieuwe dito	«	7.40	W. Paardenboonen	«	5.20
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.00	Z. N. dito	«	4.40
1 J. dito	«		Raapolie		f 54.00 p. v.
Nieuwe dito	«	7.25	Patentolie		« 37.00 «
W. Groene Erwten	«	6.75	Lijnolie		« 56.00 «
Z. dito	«	6.00	Raapkoeken f		de 1040 st.
Koolzaad	«	9.75	Lijnkoeken	«	9.00 « 100 »
Haver	«	5.00			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.